ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

1473/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

[redacted]

και ο τρίτος δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Δημητρίου Περπατάρη.

Του εναγόμενου: Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Δήμος Κατερίνης», που εδρεύει στην Κατερίνη Πιερίας και εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αχιλλέα Νικολαΐδη (ΑΜ 000132 Δ.Σ. Κατερίνης).

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 4.10.2018 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης 92374/2482/2018 και προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της απόφασης αυτής, και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648, 649, 669 και 672 ΑΚ προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ενός ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βεβαίου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βεβαίου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε, ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και τον σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως,

σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ.1 ΑΚ όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός της σύμβασης ή σχέσης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν εξαρτάται από το χαρακτηρισμό που δίνουν σ΄ αυτήν οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ΄ εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ.3 και 87 παρ.2 του Συντάγματος, ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή [ορθό] νομικό χαρακτηρισμό στη σύμβαση. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως σύμβασης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του δημόσιου [και του ευρύτερου δημόσιου] τομέα [ΟλΑΠ 18/ 2006]. Περαιτέρω, η Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28.6.1999 [που δημοσιεύθηκε στις 10.7.1999 στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και άρχισε να ισχύει από 10.7.2001] έχει ως σκοπό την αποτροπή της κατάχρησης σύναψης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου με τη λήψη από τα κράτη μέλη, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, συγκεκριμένων μέτρων προσαρμογής [ρήτρα 5 του παραρτήματος αυτής], η Οδηγία δε αυτή ενσωματώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με τα Π.Δ.81/2003 και 164/2004, που εφαρμόζεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα, η ισχύς των οποίων άρχισε από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης την 2.4.2003 και στις 19.7.2004, αντίστοιχα. Ανεξάρτητα από την Οδηγία αυτή, στην ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, με την προσχηματική επιλογή της σύμβασης εργασίας ορισμένου αντί αορίστου

χρόνου, αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8 παρ.3 Ν.2112/1920 [σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ και 25 παρ.1 & 3 του Συντάγματος], το οποίο εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης. Η διάταξη αυτή, ενώ αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από την μη τήρηση εκ μέρους του εργοδότη των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο Ν.2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά πάγιες και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες της υπηρεσίας, και τούτο διότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την προαναφερθείσα έννοια, και δη της σύμβασης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατεξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου [ΑΕΔ 3/2001 & ΟλΑΠ 6/2001], χωρίς παράλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του δικαστηρίου, όταν συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτόμενων αναγκών, να συνιστά ανεπίτρεπτη «μετατροπή» του ισχύοντος νομικού καθεστώτος απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αορίστου [ΟλΑΠ 18/2006]. Συνάγεται περαιτέρω από τα προαναφερθέντα ότι επί διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίσθηκαν με το Δημόσιο κ.λπ. πριν από την έναρξη ισχύος της ως άνω Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του

έτους 2001, ισχύουν από 18.4.2001 [ΦΕΚ Α` 85/2001] και απαγορεύουν την ακόμη και από το νόμο μονιμοποίηση του προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου ακόμη και σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και των άρθρων 5 & 11 Π.Δ.164/2004, που άρχισε να ισχύει από 19.7.2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των κατά την έναρξη της ισχύος του ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, συνεχίζονται δε και είναι ενεργές κατά το χρόνο έναρξης της ισχύος τους και μετά ταύτα καλύπτουν κατά τη φύση τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν εφαρμόζονται οι ως άνω διατάξεις. Τούτο δε διότι αυτές οι συμβάσεις εργασίας είχαν προσλάβει ήδη κατά το χρόνο που εκτείνεται η έννομη σχέση και το αντικείμενό της, δηλαδή και πριν την έναρξη ισχύος των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, τον χαρακτήρα της σύμβασης αορίστου χρόνου κατ΄ ορθό νομικό χαρακτηρισμό, παρά την τυχόν απαγόρευση από το νόμο της σύναψής τους ως τέτοιων [αορίστου χρόνου], τον οποίο διατηρούν και μετά ταύτα, δηλ. και μετά την έναρξη ισχύος των πιο πάνω διατάξεων, ως ενιαίες πλέον συμβάσεις αορίστου χρόνου [βλ. ΟλΑΠ7/2011 & ΑΠ 1109/2011].

Στην προκείμενη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή τους, όπως παραδεκτά διόρθωσαν το δικόγραφο αυτής κατ΄ αρθρ. 224 ΚΠολΔ, οι ενάγοντες ιστορούν ότι προσλήφθηκαν και εργάστηκαν στο εναγόμενο Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, ως επίσης και σε οργανισμούς και υπηρεσίες υπαγόμενες σε αυτό, με διαδοχικές συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου ως εργάτες καθαριότητας ΥΕ, κατά τα επιμέρους χρονικά διαστήματα που αναλυτικά εκθέτουν, μέχρι και τις 13.7.2018. Ισχυρίζονται, επίσης, ότι καθ΄ όλο το χρονικό διάστημα ισχύος των ως άνω συμβάσεων εργασίας κάλυπταν με

την εργασία τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου και ότι οι παραπάνω συμβάσεις συνιστούν στην πραγματικότητα μία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Με βάση το ιστορικό αυτό, επικαλούμενοι άμεσο έννομο συμφέρον [68 & 70 ΚΠολΔ] από την αναγνώριση του ορθού νομικού χαρακτήρα των έννομων σχέσεών τους με το εναγόμενο Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου [και εφόσον η επίδικη αναγνώριση συνδέεται άμεσα με τη συνακόλουθη μονιμοποίησή τους στην υπηρεσία του εναγομένου], ζητούν : α) να αναγνωριστεί η ακυρότητα της από 13.7.2018 καταγγελίας των συμβάσεων εργασίας τους, β) να αναγνωριστεί η ακυρότητα της αίρεσης που εξαρτούσε τη λήξη των συμβάσεων εργασίας τους από το γεγονός της δημοσίευσης των πινάκων διοριστέων και την απόλυσή τους την προηγουμένη της δημοσίευσης των ατομικών πράξεων διορισμού, γ) να αναγνωριστεί ότι συνδέονται με το εναγόμενο με μια ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τον χρόνο της αρχικής πρόσληψής τους, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου, δ) υποχρεωθεί το εναγόμενο να συνεχίσει να αποδέχεται τις υπηρεσίες τους, υπό τους αυτούς όρους και συνθήκες, όπως έπραττε μέχρι την 13.7.2018 καταβάλλοντάς τους τις νόμιμες αποδοχές τους και να απειληθεί σε βάρος του εναγομένου χρηματική ποινή ποσού 300 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσής του με την απόφαση και ε) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί το εναγόμενο στα δικαστικά τους έξοδα. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 7, 9, 10, 12 παρ. 1, 13, 16 αρ. 2, 42 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι το εναγόμενο παρίσταται και συναινεί στην παρέκταση της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου τούτου), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών, εφαρμοζομένων και των ειδικότερων ρυθμίσεων που αφορούν στις εργατικές διαφορές (άρθρα 591, 614 §§1 και 3 και 621 ΚΠολΔ) έχει δε ασκηθεί εντός της τρίμηνης αποσβεστικής προθεσμίας του άρθρου 6 § 1 Ν. 3198/1955, ως προς

τις αξιώσεις από την άκυρη καταγγελία της επίδικης σχέσης εργασίας, καθώς με επικαλούμενο χρόνο καταγγελίας την 13.7.2018, η αγωγή κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 5.10.2018 και επιδόθηκε στο εναγόμενο στις 8.10.2018 (βλ. την 10.854/8.10.2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Κατερίνης Δημητρίου Βενετικίδη). Τυγχάνει ορισμένη και παραδεκτή, πλην του υπό (β) ανωτέρω αιτήματος το οποίο τυγχάνει αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτιμήσεως, αφού δεν μνημονεύεται στην αγωγή ούτε σε τι αφορά η επικαλούμενη άκυρη αίρεση, ούτε ο λόγος της ακυρότητάς της. Επίσης είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρονται στην προεκτεθείσα μείζονα σκέψη και σε αυτές των άρθρων 70, 176, 908 και 947 ΚΠολΔ, με τη σημείωση ότι το παρεπόμενο αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής τυγχάνει νόμιμο μόνο ως προς το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και του συνόλου των εγγράφων που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. (η δεύτερη ενάγουσα και από οργανισμούς ανήκοντες σε αυτό) για να εργασθούν ως εργάτες καθαριότητας, ο πρώτος και ο τρίτος στις 19.5.1999 και η δεύτερη την 1.12.1998 και έκτοτε, δυνάμει διαδοχικών συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, παρείχαν τις υπηρεσίες τους στον ως άνω εργοδότη τους έως και τις 13.7.2018. Ειδικότερα εργάστηκαν δυνάμει αντιστοίχων συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ο πρώτος το διάστημα από 19.5.1999 έως 31.12.1999, 3.1.2000 έως 29.2.2000, 7.5.2001 έως 31.12.2001, 8.7.2002

έως 28.2.2003, 9.2.2004 έως 6.8.2004, 18.11.2005 έως 17.3.2006, 20.3.2006 έως 19.5.2006, 14.6.2007 έως 13.2.2008, 1.3.2011 έως 31.10.2011, 1.8.2013 έως 31.3.2014, 31.12.2015 έως 17.7.2017, 18.7.2017 έως 31.3.2018 και 1.4.2018 έως 13.7.2018 (δυνάμει της από 28.3.2018 προσωρινής διαταγής). Η δεύτερη το διάστημα 1.12.1998 έως 31.7.1999, 1.2.2000 έως 30.9.2000, 2.9.2002 έως 31.5.2003, 3.11.2003 έως 30.7.2004, 18.11.2005 έως 17.5.2007, 11.6.2008 έως 10.12.2009, 1.3.2011 έως 31.10.2011, 20.5.2013 έως 19.7.2013, 31.12.2015 έως 17.7.2017, 18.7.2017 έως 31.3.2018 και 1.4.2018 έως 13.7.2018 (δυνάμει της από 28.3.2018 προσωρινής διαταγής). Ο τρίτος ενάγων το διάστημα 19.5.1999 έως 31.12.1999, 3.1.200 έως 29.2.2000, 8.8.2000 έως 6.4.2001, 13.8.2002 έως 11.4.2003, 9.2.2004 έως 6.8.2004, 3.4.2006 έως 2.12.2006, 18.2.2008 έως 17.10.2008, 21.4.2010 έως 20.12.2010, 7.6.2012 έως 6.8.2012, 1.8.2013 έως 31.4.2014, 31.12.2015 έως 17.7.2017, 18.7.2017 έως 31.3.2018 και 1.4.2018 έως 13.7.2018 (δυνάμει της από 28.3.2018 προσωρινής διαταγής). Ανεξάρτητα δε από τον προσχηματικό χαρακτηρισμό που προφανώς σκόπιμα έδωσε το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. στις ένδικες συμβάσεις των εναγόντων ως ορισμένου χρόνου, από τη φύση και τη λειτουργία της εργασιακής τους σχέσης αναδεικνύεται η πραγματική υφή της σύμβασής τους καθώς και η βούληση των συμβαλλόμενων μερών να υπάρχει δηλαδή και να λειτουργεί μεταξύ τους μια ενιαία σύμβαση εργασίας με όλα τα χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου για την κάλυψη πάγιων, μόνιμων και διαρκών αναγκών των παραπάνω υπηρεσιών του εναγομένου, όπως συνομολογεί και το εναγόμενο. Από την πρώτη στιγμή της πρόσληψής τους οι ενάγοντες παρείχαν τις υπηρεσίες τους, υπό τους ίδιους όρους και συνθήκες με το μόνιμο προσωπικό, με αποτέλεσμα οι επίδικες συμβάσεις να έχουν από την αρχή όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, γιατί ουδεμία εποχικότητα ή έκτακτη ανάγκη υπήρχε στη φύση και το περιεχόμενο της παρεχόμενης προς το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. εργασίας τους. Ανεξάρτητα, επομένως, εάν προσλήφθηκαν με

σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου διαρκώς ανανεούμενη, ως δήθεν έκτακτο προσωπικό, κάλυψαν πάγιες, μόνιμες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου. Από όλα τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά συνάγεται ότι ο χρονικός περιορισμός της διάρκειας των αλλεπάλληλων διαδοχικών συμβάσεων των εναγόντων δεν δικαιολογούταν από λόγους αντικειμενικούς και συγκεκριμένα από την εποχικότητα των δραστηριοτήτων του εναγομένου, ούτε από τη φύση των υπηρεσιών που παρείχαν οι ενάγοντες, ούτε από τη φύση και το είδος των καλυπτόμενων από την εργασία τους αναγκών του εναγομένου, ούτε και υπαγορεύτηκε από κάποιον άλλο ειδικό λόγο αναγόμενο στις συνθήκες λειτουργίας των υπηρεσιών του εναγομένου. Επομένως, οι παραπάνω συμβάσεις συνήφθησαν με πρόθεση καταστρατήγησης των διατάξεων του Ν.2112/1920 ως προς τον καθορισμό ορισμένης χρονικής διάρκειας, με συνέπεια να καθίστανται αυτές άκυρες ως προς τον χρονικό περιορισμό της διάρκειάς τους και να συνιστούν μία ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου για καθέναν των εναγόντων, εφαρμοζομένων στην προκείμενη περίπτωση, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη προεκτεθείσα μείζονα σκέψη, των διατάξεων των άρθρων 8 παρ.3 Ν.2112/1920 σε συνδυασμό με το άρθρο 281 ΑΚ και τις διατάξεις της Οδηγίας 1999/70/ ΕΚ. Επομένως οι αορίστου χρόνου συμβάσεις των εναγόντων δεν λύθηκαν στις 13.7.2018, με την παρέλευση της φερόμενης ως ορισμένου χρόνου διάρκειάς τους, η δε αποπομπή τους από την εργασία τους κατά την ημερομηνία αυτή από το εναγόμενο, συνιστά (σιωπηρή) καταγγελία της σύμβασης εργασίας τους, η οποία όμως είναι άκυρη, προεχόντως για τον λόγο ότι έγινε κατά παράβαση του άρθρου 5 παρ. 3 του Ν. 3198/1955, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 2556/ 1997, ήτοι καθώς δεν έγινε εγγράφως και δεν καταβλήθηκε η νόμιμη αποζημίωση απόλυσής τους. Συνακόλουθα, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη και α) να αναγνωριστεί ότι οι ενάγοντες συνδέονται με το

εναγόμενο με μια εξ αρχής ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, β) να αναγνωριστεί η ακυρότητα της από 13.7.2018 καταγγελίας των συμβάσεων εργασίας των εναγόντων, γ) να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται τις υπηρεσίες τους, υπό τους αυτούς όρους και συνθήκες, όπως έπραττε μέχρι την 13.7.2018 καταβάλλοντάς τους τις νόμιμες αποδοχές τους και να απειληθεί σε βάρος του εναγομένου χρηματική ποινή ποσού 100 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσής του με την παρούσα απόφαση. Περαιτέρω, κρίνεται ότι είναι δυνατόν από την καθυστέρηση της εκτέλεσης της απόφασης να προξενηθεί σημαντική ζημιά στους ενάγοντες, εφόσον δεν αποδείχτηκε ότι πέραν της μισθωτής εργασίας τους διαθέτουν άλλες πηγές εισοδημάτων. Γι' αυτό, πρέπει η απόφαση αυτή να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή ως προς τις καταψηφιστική διάταξή της (άρθρο 908 παρ. 1 εδ. α΄ ΚΠολΔ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής [άρθρο 179 ΚΠολΔ].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ΄αντιμωλία διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι συμβάσεις που συνδέουν τους ενάγοντες με το εναγόμενο είναι συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου ισχύουσες από την αρχική τους πρόσληψη, ήτοι από τις 19.5.1999, την 1.12.1998 και τις 19.5.1999, για κάθε ενάγοντα αντίστοιχα.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ακυρότητα των (σιωπηρών) από 13.7.2018 καταγγελιών των ατομικών συμβάσεων εργασίας των εναγόντων.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να αποδέχεται στο μέλλον τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες των εναγόντων υπό καθεστώς

συμβάσεων εξάρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου καταβάλλοντάς τους τις νόμιμες αποδοχές.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση αυτή προσωρινά εκτελεστή ως προς την άνω καταψηφιστική διάταξή της.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ το εναγόμενο σε χρηματική ποινή ποσού εκατό ευρώ (100€) ευρώ για κάθε ημέρα άρνησης συμμόρφωσής του με την απόφαση αυτής ως προς την άνω καταψηφιστική διάταξή της.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 18/7/19

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

www.aftodioikisi.gr
αυτοΔιοικηΣη
ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΜΠΟΤΣΗ 2010